

Pan Emil Slepíčka se narodil dne 9. září 1933 ve městě Genk na severu Belgie. V této části Belgie se dodnes mluví převážně vlámsky. Na jihu Belgie se nachází region Valonsko, ve kterém se mluví naopak převážně francouzsky. Třetím úředním jazykem Belgie je němčina. Byl druhorozeným synem Emila a Alžběty Slepíčkových. Měl také sestru Edith.

Oba rodiče pana Slepíčky se narodili v Německu. Maminka Alžběty rozené Pražákové byla Bavorka, otec byl Čech. U nich doma se mluvilo převážně německy.

Otec Emila Slepíčky staršího měl rodiče Čechy. Oba se ale také narodili v Německu. V Německu byla v té době krize a nedostatek práce, a proto se prarodiče manželů Slepíčkových rozhodli, že zkusí štěstí v jiné zemi. Rodiče pana Slepíčky, Emil a Alžběta, se seznámili v Belgii a zde se i vzali. Otec pracoval v dole, horníci tehdy běžně umírali ve věku necelých 40 let. Původně pracoval v zemědělství, ale jeho příbuzný mu doporučil práci v dolech, kde byly vyšší platy.

Pan Emil Slepíčka mladší chodil v Belgii na základní školu, učil se francouzsky a byl jedním z nejlepších žáků. V roce 1940 byla neutrální Belgie napadena a obsazena Německem. V důsledku války vypukl v zemi hladomor. Panu Slepíčkovému bylo v té době šest let. Spolu se svou rodinou byl nucen žebrať a se svou sestrou chodil krást na pole obilí. V Belgii žili až do roku 1942. Jeho otec již kvůli nedostatku potravin nevládal těžkou práci v dolech. Proto odešel s celou rodinou do Francie. Ve Francii se pan Slepíčka vyučil zámečnickem. Hrál také na harmoniku a akordeon. Z doby války zmiňoval celou řadu příhod. Jeho maminka tehdy zachránila jednu z vesnic před likvidací nacisty. Partyzáni v dané vesnici zabili několik Němců, kteří se chtěli pomstít. Mamince, která uměla německy, se povedlo Němce přesvědčit, že jde o nevinné civilisty a partyzáni již utekli. Bohužel podobné štěstí neměli obyvatelé dalších vesnic. Příkladem může být masakr v Oradour-sur-Glane. V této vesnici Němci povraždili přes 600 civilistů. Stalo se tak přesně dva roky po vypálení Lidic.

Ve Francii byla po válce vysoká nezaměstnanost a proto roku 1950 odjel i se svým otcem do Československa, které bylo tehdy považováno za ráj dělníků. Brzy za nimi přijel i zbytek rodiny. V Československu nastoupil pan Slepíčka v roce 1951 na gymnázium v Teplicích. Ačkoliv byl v prvním ročníku neklasifikován, tak během jednoho roku dokázal ovládnout český jazyk, v následujícím školním roce dokonce maturoval. Měnová reforma v roce 1953 byla pro rodinu velkou ránou, tehdy ze dne na den přišli o většinu úspor a museli žít u svých příbuzných.

Otec pana Slepíčky zemřel roku 1958. Bylo mu lehce přes 50 let, čím dalece překonal tehdejší průměrný věk horníků. Příčinou úmrtí byla silikóza, nemoc plic způsobená vdechováním drobných částíček oxidu křemičitého, která postihovala převážně horníky a tehdy byla neléčitelná.

Po maturitě nastoupil pan Slepíčka na vysokou školu strojího inženýrství, kterou ale pro nemoc nedodělal. Následně studoval na dělostřeleckém učilišti a stal se vojákem z povolání. Vojákem byl až do svých 49 let. Sloužil v Mostě, v Žatci i ve Staré Boleslavi. Se svou manželkou Jiřinou se rozvedl právě kvůli změnám bydliště, nechtěla s ním odejít do Staré Boleslavi. Zde strávil tři roky, později se opět vrátil do Žatce. S manželkou měl dvě děti, syna Tomáše a dceru Irenu.

Po ukončení vojenské služby pracoval až do důchodu jako strážný ve šroubárně v Žatci. Do důchodu šel v 55 letech. O dva roky později začal učit francouzštinu na dvou soukromých školách v Žatci. Pan Slepíčka bohužel zemřel krátce po natočení rozhovoru v listopadu 2022. Jeho příbuzní žijí nejen v Česku, ale také ve Francii a jsou vděční, že díky tomuto projektu mají natočenou vzpomínku na svého tatínka a dědečka.

